

I. V. Sztálin Művei 7. kötete

Szakra Könyvkiadó

Sztálin elvtárs Műveinek 7. kötete az 1925-ben írt munkákat öleli fel, kiterjed a szocializmus építésének szinte minden olyan kérdésére, amely hazánkban a fejlődés mai szakaszán felmerült.

Bár a nemzetközi helyzet, továbbá a Szovjetunió belső helyzete más volt akkor, mint napjainkban, mégis ma nincs gazdasági, politikai és kulturális életünknek egyetlen olyan dolgozója sem, — megyei párttitkároktól a sztahanovistákig, a tanítóktól a tszcs. elnökökig — aki ne meríthetne útmutatásokat Sztálin Műveinek 7. kötetéből, tanítást, amelyet munkájában közvetlenül alkalmazni tud és kell is, hogy alkalmazzon.

Ma, öt éves tervünk második évében az évi terv maradéktalan teljesítésén dolgozunk. A bányászat, az ipar, a gazdasági építés terve nagy feladatokat állít eléink, több munkát, jobb munkát, áldozatvállalást követel tőlünk. A parasztságnak, mint a munkásosztály szövetségeseinek kérdése — erre Rákosi elvtárs a tatabányai bányáskongresszuson is rámutatott —, teljes fontosságában, nagyságában éppen napjainkban bontakozik ki.

A 7. kötetben megjelent munkák közül különösen „Az OK(b)P XIV. konferenciájának eredményeihez“, a „Kérdések és feleletek“, az „Október; Lenin és fejlődésünk tervatai“, „A Központi Bizottság politikai beszámolója a SZK(b)P XIV. kongresszusának“ című művek azok, amelyek öt éves tervünk, ipari építésünk kérdéseinek megvilágítására alkalmasak. Ezek a művek megindokolják a bolsevik párt vezérvonalát.

Ez a vezérvonal, mint Sztálin elvtárs rámutat, „abból indul ki, hogy minden erőnkben azon kell lennünk, hogy országunkat gazdaságilag önálló, független, a belső piacra támaszkodó országgá tegyük, olyan országgá, amely gócként fogja vonzani mindazokat a többi országokat, amelyek fokozatosan leszakadnak a kapitalizmusról és bekanyarodnak a szocialista gazdaság medrébe. Ez a vonal azt követeli, hogy iparunkat a lehető legnagyobb mértékben fejlesszük, azonban erőforrásaink arányában és ezeknek megfelelően... Ez a mi építési irányvonalunk, amelyet a Párt követ és amelyetől a jövőben sem fog tágitani“

Ez a vonal a szocializmus győzelmére irányul a Szovjetunióban a kapitalista környezet viszonyai között.

Sztálin elvtárs bebizonyítja, hogy a szocializmus felépítéséhez szükséges ipar megteremtése lehetséges a szovjet ország belső erőivel, a belső felhalmozási források teljes felhasználásával. Figyelmeztet azonban arra, hogy az építésben különös körültekintésre és előrelátásra van szükség. Mert: „minden komolyabb fennakadás a kereskedelemben, a termelésben, minden komolyabb számítási hiba gazdaságunkban nem valamilyen részleges válsággal kezdődik, hanem súlyosan kihat az egész népgazdaságra“ Ezt pedig csak tervszerű irányítással, a gazdasági élet tervezésével lehet elkerülni.

A munkás-paraszt szövetség megszilárdításával, a dolgozó tömegek és az ifjúság nevelésével, a szocialista társadalom építésébe való bevonásával foglalkozik Sztálin elvtárs „A „Dimovkáról“, „A proletariátus és a parasztság kérdéséhez“, „A falusi komszomol-aktíváról“, „A Keleti Népek Egyetemének politikai feladatairól“ című és más művekben.

Sztálin elvtárs ezekben a művekben kimutatja, hogy a parasztság a proletariátusnak az a szövetsége, amely közvetlen segítséget nyújt, éppen azért „nekünk mint hatalomnak, és nekünk mint proletariátusnak, az az érdekünk hogy minden módon javítsunk a parasztgazdaságok helyzetén javítsunk a parasztság anyagi helyzetén, növeljük a parasztság vásárlóerejét, megjavítsuk a proletariátus és a parasztság kölcsönös viszonyát“.

Ezt a tételt az indokolja hogy „a proletariátus és a parasztság közötti ellentéteken kívül, a fejlődés döntő kérdéseiben közös érdekek is vannak, amelyek kiegyenlítik és mindenestre ellensúlyozhatják ezeket az ellentéteket és amelyek a munkások és parasztok szövetségének bázisát, alapját alkotják“.

Sztálin elvtárs kimutatja ezeknek a közös érdekeknek a gyökereit. Elemzi a mezőgazdaság fejlődésének két útját, a kapitalista utat és a szocialista utat. A kapitalista úton a fejlődés a parasztság többségének elszegényedése árán a városi és falusi burzsoázia legfelsőbb rétegeinek meggazdagodása érdekében megy végbe. „A szocialista út ezzel szemben azt jelenti, hogy a fejlődés a parasztság többsége jólétének állandó emelkedését szolgálja. Mind a proletariátusnak, mind különösen a parasztságnak az az érdeke, hogy a fejlődés a második úton, a szocialista úton haladjon. Mert ez az egyetlen út, amelyen a parasztság megmenekülhet az elszegényedéstől és az éhezéssel határos tengetéstől. Mondanunk sem kell, hogy a proletárdiktatúra... mindent elkövet azért, hogy a második út, a szocialista út győzzön. Magától értetődik, hogy a parasztságnak létérdeke, hogy a fejlődés ezen a második úton haladjon. Ebből adódik a proletariátus és a parasztság érdekközösség“.

A mezőgazdaság fejlődésének szocialista útja: a szövetkezeti útja. A szövetkezet különböző fajtái azok az utak és ösvények, „amelyeken a parasztgazdaságnak lassan, de biztosan bele kell kapaszkodnia a szocialista építés általános rendszerébe“.

Ebből az általános alapból kiindulva fogalmazta meg később Sztálin elvtárs a mezőgazdaság kollektivizálásának hatalmas programját, amelyet a szovjet parasztság győzelemre vitt a világ legélelénjesebb, legjobban gépesített, legnagyobb üzemű kolhozmezőgazdaságának megteremtésével.

A nemzetközi helyzettel, a nemzetközi kommunista mozgalommal, a nemzeti-gyarmati kérdéssel foglalkozó munkáiban, amelyek közül a legtöbb ebben a kötetben jelenik meg először magyar nyelven, Sztálin elvtárs zseniális éleslátással elemzi az imperialista táborot marcangoló ellentéteket. Ezek az ellentétek voltak a második világháború csírái. Ezek határozták meg az imperialista tábor állandó, napjainkban is fojyó gyengülését, rothadását.

Sztálin elvtárs ebben az időszakban is — mint a Szovjethatalom fennállása óta annyiszor — újra hangsúlyozza a Szovjetunió külpolitikájának békeszerető lényegét. „Kormányunk politikájának, külpolitikájának alapja a béke eszméje. Harc a békéért, harc az újabb háborúk ellen, lépézní mindazokat a lépéseket, amelyeket egy újabb háború előkészítése érdekében tesznek... — ez a mi feladatunk“ — mondotta Sztálin elvtárs már 1925 decemberében.

*

A mi feladatunk pedig, a magyar dolgozó nép feladata: ugyanaz. Harcolni a békéért, építeni és felépíteni a szocializmust, teljesíteni lelkiismeretesen az ötéves terv által ránk rótt feladatokat, győzelemre vinni a béke tervét. Ezeknek a feladatoknak pedig csak úgy tudunk eleget tenni, ha állandóan tanulmányozzuk és a gyakorlatban alkalmazzuk korunk legnagyobb emberének, Sztálin elvtársnak történelmi jelentőségű tanításait.

N. J.